

Αρ. Αδείας
01-1323

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΤΡΟΤ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 575 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Ἐμπρακτη μετάνοια

Σάν τό δέντρο

Ἦ ὁ πλέον ἀναγκαῖο γιά τή σωτηρία μας εἶναι ἡ μετάνοια. Ὅχι ἡ ὁποιαδήποτε μετάνοια, ἀλλ' ἐκείνη, πού φανερώνεται μέ συγκεκριμένους καρπούς. Ὁ μεγάλος κήρυκας τῆς μετανοίας, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καί Βαπτιστής, προέτρεπε ὄχι σέ στεῖρα, ἀλλά σέ ἀποδοτική μετάνοια. Μιλáει γιά καρπούς ἀξιούς τῆς μετανοίας. «Ποιήσατε -λέει- καρπούς ἀξιούς τῆς μετανοίας, καί μή ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς, πατέρα ἔχομεν τόν Ἀβραάμ. Λέγω γάρ ὑμῖν, ὅτι δύναται ὁ Θεός ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ» (Λουκ. γ' 8).

Ἡ μετάνοια εἶναι ἓνα δέντρο.

- Φυτεύεται ἀπό τή χάρι τοῦ Θεοῦ.
- Ποτίζεται μέ τά δάκρυα τῆς ἐξομολογήσεως.
- Κλαδεύεται μέ τόν ἀγῶνα πρὸς ἐκκοπή τῶν παθῶν.
- Καί παράγει καρπούς γλυκεῖς.

Μετάνοια χωρίς ἔργα εἶναι δέντρο χωρίς καρπούς. Εἶναι νόμισμα κάλπικο, ὄχι γνήσιο.

Ἄκαρπος μετάνοια εἶναι νόθος μετάνοια. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μετάνοια ἐστίν, οὐχ ἡ λόγω κηρυττομένη, ἀλλ' ἡ πράγματι βεβαιουμένη. Μετάνοια ἡ ἐξ αὐτῆς τῆς καρδίας ἐξαλείφουσα τόν ρύπον τῆς ἀσεβείας. "Λούσασθε", γάρ φησί, "καί καθαροί γίνεσθε· ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπό τῶν καρδιῶν ὑμῶν, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου" (Ἠσ. α' 16). Μή σχήματι, φησί, νοθεύσητε τήν μετάνοιαν, ἀλλ' ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, τῶν τὰ κρυπτὰ ἐρευνῶντων, δείξατε τοὺς καρπούς τῆς μετανοίας» (Ε.Π.Ε. 30,252-254). Μετάφρασις: Μετάνοια εἶναι ὄχι ἐκείνη, πού διακηρύσσεται μέ λόγια, ἀλλ' ἐκείνη, πού διαβεβαιώνεται ἀπό τὰ ἴδια τὰ πράγματα. Μετάνοια εἶναι ἐκείνη, πού ἐξαλείφει τό ρύπο τῆς ἁμαρτίας ἀπ' τήν καρδιά... Διότι λέει: Λουστῆτε. Γίνετε καθαροί. Ἀπομακρύνετε ἀπ' τίς καρδιές σας τίς πονηρίες καί μπροστά ἀπό τὰ μάτια μου. Σάν νά λήη, νά μή νο-

θεύσουμε μέ ύποκρισίες τή μετάνοια, αλλά νά δείξουμε τούς καρπούς τῆς μετανοίας ἀπέναντι στό μάτια Του, πού έρευνοῦν ὅλα τά κρυπτά.

● Ἄλλοίμονο, ἄν ἔχουμε σχῆμα χριστιανικῆς ιδιότητος, καί ὄχι πραγματική χριστιανική πίστι!

● Ἄλλοίμονο, ἄν καυχώμαστε γιά τό ἔνδοξο παρελθόν τῶν προγόνων μας, ἐνῶ ἐμεῖς δέν ζοῦμε τό παρόν ἐν μετανοίᾳ!

● Ἄλλοίμονο, ἄν νομίζουμε, ὅτι θά σωθοῦμε μέ τυπικές πράξεις, ἐπειδή π.χ. πήγαμε σέ μερικά προσκυνήματα. Πέρασαν μερικοί τόν Ἰορδάνη. Τόν ἀληθινό ὅμως Ἰορδάνη τόν γνωρίσαμε ἢ στραφήκαμε «εἰς τά ὀπίσω», δηλαδή ἀποστραφήκαμε τά νερά του, τά δάκρυα τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως;

Τρεῖς καρποί

Ἄναφέρουμε τρεῖς καρπούς, πού παράγει ἡ εἰλικρινῆς μετάνοια καί ἡ ἐξομολόγησις. Οἱ δύο ἐξαρτῶνται ἀπό μᾶς. Ὁ τρίτος εἶναι χάρισμα τοῦ Θεοῦ.

● Ὁ πρῶτος:

Ἄπαλλαγή ἀπό τά ἀμαρτήματα, πού ἐξομολογηθήκαμε. Κάθε ἐξαγόρευσις ἀμαρτήματος πρέπει νά συνοδεύεται ἀπό τήν ἡρωική ἀπόφασιν, νά μήν ἐπαναλάβουμε τό ἴδιο ἀμάρτημα. Πιθανόν νά τό ξανακάνουμε. Ἄλλ' ἡ πρόθεσις μας ἄς εἶναι, νά μήν τό ξανακάνουμε.

—Κύριε, δέν θέλω! Ἄν ὅμως πάλι νικηθῶ, δός μου καί πάλι μετάνοια!

Ποτέ νά μή συμβιβαστοῦμε μέ τήν ἀμαρτία. Πάντα θύματα, ποτέ δράστες.

Πέφτουμε χωρίς νά τό θέλουμε. Ἄγώνας σκληρός γιά νά μή ξαναπέσουμε.

□ Ἄλλά τά συγκεκριμένα ἀμαρτήματα, πού ἐξομολογούμαστε, δέν ἀπαιτοῦν μόνο ἀγῶνα νά μήν ἐπαναληφθοῦν.

□ Ἀπαιτοῦν καί ἀπόφασιν ν' ἀποκαταστήσομε τή ζημιᾶ, πού προκάλεσαν. Ὑπάρχουν ἀμαρτήματα, πού ἀφοροῦν μόνο στό ἄτομό μας. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ζημιᾶς στόν ἑαυτό μας, μπορεῖ νά γίνη μέ πνευματική ἀσκηση, μέ ἐντονότερη προσευχή, μέ περισ-

σότερες μετάνοιες, μέ θερμότερη μελέτη τῆς Γραφῆς, μέ ἀφθονότερη ἐλεημοσύνη.

Ὑπάρχουν ὅμως καί ἀμαρτήματα, πού προκάλεσαν ζημιᾶ καί σέ ἄλλους. Αὐτά πῶς θά τά ἐπανορθώσουμε; Κάνοντας τό ἀντίθετο ἀπό ὅ,τι διαπράξαμε.

□ Δέν μπορεῖ νά συγχωρεθῇ ἀμάρτημα, πού ὑπάρχει δυνατότητα ν' ἀποκατασταθῇ καί δέν ἀποκαθίσταται.

Καρπός, λοιπόν, πρῶτος εἶναι ἡ ἐκκοπή τοῦ πάθους καί ἡ ἀποκατάστασις τῆς ζημιᾶς, πού προκάλεσαμε, ἐφ' ὅσον φυσικά, εἶναι αὐτό δυνατόν. Διαφορετικά θά ρωτήσομε μέ ταπείνωσι τόν πνευματικό, νά καθορίσῃ τόν ἀγῶνα μας.

ἌΟχι διότι ἡ μετάνοια καί ἡ ἐξομολόγησις δέν ἀρκοῦν, γιά νά συγχωρηθοῦμε. Ὅλα συγχωροῦνται μέ τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί μέ τό δάκρυ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἄλλ' ἡ μετάνοια εἶναι «ὀλόκληρη», ὅταν συνοδεύεται καί ἀπό ἀποφάσεις ἡρωικές.

● Ὁ δεύτερος καρπός: Ἡ ἐλεημοσύνη. Ἡ Ἐξομολόγησις εἶναι τό μυστήριο τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Ἀντί νά μᾶς κρίνῃ, ὁ Κύριος μᾶς ἐλεεῖ. Ἄν, λοιπόν, θέλουμε νά ἐλεηθοῦμε πραγματικά ἀπό τόν Θεό, ὀφείλουμε καί μεῖς νά ἐλεοῦμε.

Ἀπό ὅλες τίς πράξεις, αὐτή πού φανερώνει περισσότερο, ὅτι ἡ μετάνοιά μας εἶναι ἔμπρακτη, εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη.

□ Ἡ πρώτη ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ συγγνώμη πρὸς τούς ἄλλους. Ἄν δέν συγχωρήσομε, δέν θά μᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεός. «Ἡ γάρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μή ποιήσαντι ἔλεος» (Ἰακ. β' 13).

Ὁ Χριστός, ὁ Θεός τοῦ ἐλέους καί τῶν οἰκτιρμῶν, στήν ἐπί τοῦ Ὄρους ὀμιλία, ἔθεσε ὡς βασιική προϋπόθεσι γιά νά συγχωρηθοῦμε, τή συγχώρησι ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν μας. Ἄφεςι δέν δίνει ὁ Θεός σ' ἐκείνους, πού δέν παρέχουν ἄφεσι ἀπό τήν καρδιά τους στοὺς ἄλλους.

Ἄνθρωπος πού ἀρνεῖται τήν ἀγάπη, εἶναι ἄξιος ἀγάπης; «Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τά παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καί ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος. Ἐάν δέ μή ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τά παραπτώματα αὐτῶν, οὐδέ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τά παραπτώματα ὑμῶν» (Ματθ. στ' 14).

□ Έλεημοσύνη όμως δεν είναι μόνο ή συγχωρητικότητα. Είναι και ή προσφορά και ή θυσία για τούς άλλους.

Όταν έλεούμε, έμεις έλεούμαστε. Βοηθάμε όχι τόν άλλον, αλλά τόν έαυτό μας.

Άνθρωπος άνελεήμων, δεν συγχωρείται. Λέει χαρακτηριστικά ό ίερός Χρυσόστομος: «Μεάνοια έκτός έλεημοσύνης νεκρά έστí και άπτερος. Ού δύναται μεάνοια πτερωθήναι, μή έχουσα πτερόν έλεημοσύνης» (Ε.Π.Ε. 30,270). Μετάφρασις: Μεάνοια χωρίς έλεημοσύνη είναι νεκρή και πεζή. Δεν ανεβαίνει ψηλά ή μεάνοια, παρά μόνο μέ τά φτερά τής έλεημοσύνης.

• Ό τρίτος καρπός: Η βασιλεία τών ούρανών.

Στή δική μας μεάνοια δώρο άσύληπτης αγάπης χαρίζει ό Θεός. Πρόκειται για τή βασιλεία τών ούρανών.

□ Ποιός πήρε τό βραβείο τής δικαιοσεως στήν παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου (Λουκ. ιη' 14); Έκείνος, πού μετανόησε, ό τελώνης.

□ Ποιός άπήλαυσε τό μόσχο τό σιτευτό στήν παραβολή; Έκείνος από τά δύο άδέλφια, πού μετανόησε (Λουκ. ιε' 23), ό νεώτερος, ό Άσωτος.

□ Ποιός κληρονόμησε πρώτος τόν παράδεισο; Ό ληστής, πού μετανόησε (Λουκ. κγ' 42).

□ Από τή ρίζα τής άμαρτίας προέρχεται ό καρπός τής βασιλείας τών ούρανών, διότι μεσολαβεί τό μυστήριο τής μετανοίας και ή έξομολόγησις.

Θαυμαστικά και έρωτηματικά

• Όταν όμολογοϋμε τά έξαισία τής πίστewς, τήν αλήθεια του Τριαδικου Θεου, τήν αγάπη του Θεανθρώπου Ίησου Χριστου, τό Σταυρό και τήν Άνάστασι, τά μέλλοντα αγαθά, τήν Έκκλησία τών αγίων, σε κάθε όμολογιακή φράσι θέτουμε θαυμαστικά.

• Όταν όμολογοϋμε τήν άθλιότητά μας, τά άμαρτήματά μας, τότε άπαραίτητα (Α΄Ιωάν. α' 9) μετά από κάθε έξομολόγησι, θέτουμε έρωτηματικά.

Όχι μόνο δεν θαυμάζουμε τόν έαυτό μας για τά χάλια μας, αλλά και ρωτάμε μετά τήν έξαγόρευσι: Τί θα κάνουμε από δω και πέρα για νά σωθοϋμε;

Αυτό βλέπουμε στον Ίορδάνη ποταμό. Η έξομολόγησις όλων τών προσερχομένων, ανεξαιρέτως, καιτοι δεν επέφερε τήν άφεσι και τή σωτηρία, είχε όμως τρία χαρακτηριστικά, πού σήμερα δεν υπάρχουν πάντοτε στο χώρο τής χάριτος, στην Έκκλησία τής σωτηρίας.

□ Δεν γινόταν κανενός ή βάπτισις από τόν Ίωάννη στον Ίορδάνη, αν δεν έξομολογειτο τίς άμαρτίες του (Ματθ. γ' 6). Σήμερα καταντά τυπική διαδικασία ή βάπτισις. Ποιοί από τούς παράγοντες του μυστηρίου, πού μάλιστα αναλαμβάνουν τή χριστιανική πορεία του νεοφώτιστου βρέφους, έχουν πριν έξομολογηθή; Παράγοντες είναι οι γονείς, ό ανάδοχος, και φυσικά ό λειτουργός ιερέας.

Μπορεί νά τελήται βάπτισις χωρίς μεάνοια και έξομολόγησι τουλάχιστον τών προσώπων αυτών;

□ Η έξομολόγησις στον Ίορδάνη γινόταν δημόσια. Ένώπιον όλων όμολογουσαν τά άμαρτήματά τους! Τά δάκρυά έσμιγαν μέ τό νερό του ποταμου.

Τώρα όχι δημόσια δεν έχουμε τή δύναμι νά έξομολογηθοϋμε τά λάθη και τά πάθη μας, αλλά και μπροστά σε ένα μόνο, στον πρεσβύτερο τής μετανοίας, στον κατάλληλο πνευματικό, ντρεπόμαστε νά όμολογήσουμε τήν άθλιότητά μας.

□ Η διαδικασία τής έξομολόγησεως στον Ίορδάνη δεν τελείωνε μέ τήν όμολογία τών άμαρτημάτων. Άκολουθοϋσαν έρωτήσεις.

Όμολογία μέ έρωτηματικά!

Όταν τελείωση ή όμολογία του πόνου στο γιατρό και δείξει ό άρρωστος τίς πληγές του, δεν φεύγει άμέσως. Σπένδει μέ αγωνία νά ρωτήση:

—Τώρα τί πρέπει, γιατρέ, νά κάνω;

Και ό γιατρός δίνει και γραπτή συνταγή και προφορικές συμβουλές.

• Μετά τήν όμολογία του πόνου μας για τά άμαρτήματά μας, ρωτάμε μέ αγωνία τό γιατρό (τόν πνευματικό):

—*Τώρα τί πρέπει, πάτερ, νά κάνω;*

Ἔτσι ρωτοῦν οἱ προσερχόμενοι γιά ἐξομολόγησι καί βάπτισι στόν Ἰορδάνη:

□ Ρωτοῦν οἱ ὄχλοι:

—*Καί τώρα τί θά κάνουμε;*

Καί ὁ Ἰωάννης ἀπαντᾷ: «Ὅποιος ἔχει δύο χιτῶνες, νά δώσῃ τόν ἕναν σ' ἐκεῖνον πού δέν ἔχει» (Λουκ. γ' 11). Δέν μπορείς νά ἔχῃς σύ καί ὁ ἄλλος νά στερῆται. Ἄν μετά τήν ἐξομολόγησι δέν μοιράζῃς τά μισά ἀπό ὅσα ἔχεις στούς φτωχοῦς, ἡ μετάνοια σάν νά εἶναι ἀκαρπῆ.

□ Ρωτοῦν οἱ τελῶνες:

—*Καί τώρα τί θά κάνουμε;*

Ὁ Ἰωάννης ἀπαντᾷ: «Μή ζητᾷτε πα-
ραπάν ἀπό ὅσα ὀρίζει ὁ νόμος» (Λουκ.
γ' 13). Δέν μπορείς νά λές, ὅτι ἐξωμολο-
γήθηκες, ὅταν ἐκμεταλλεύομενος τή θέ-
σι σου κάνῃς ἐκβιασμούς.

□ Ρωτοῦν οἱ στρατιωτικοί:

—*Καί τώρα τί θά κάνουμε;*

Ὁ Ἰωάννης ἀπαντᾷ: «Νά ἀρκῆστε στο
μισθό σας» (Λουκ. γ' 14). Δέν μπορείς νά
φεύγῃς ἀπό τήν ἐξομολόγησι χωρίς τήν
ἀπόφασι νά σταματήσῃς κάθε «κομπί-
να» καί κάθε ἄτιμο κέρδος.

Παρελθόν, παρόν, μέλλον

• Ἡ μετάνοια δέν ἔχει σχέσι μόνο μέ
τό παρελθόν. Ἔχει σχέσι καί μέ τό μέλ-
λον. Εἶναι ἄρνησις τοῦ κακοῦ παρελθόν-

τος. Καί θέσις γιά σωστή μελλοντική πο-
ρεία. Ἄν μετά ἀπό τό κήρυγμα, τή θεία
Λειτουργία, τήν ἐξομολόγησι, δέν ἀπευ-
θύνουμε ἐρώτημα γιά τό «τί δέον γενέ-
σθαι;», τότε ἡ χάρις εἶναι δωρεά τοῦ Χρι-
στοῦ, χωρίς δική μας ὠφέλεια.

• Ἡ προσωπική μας Πεντηκοστή
ξεκινᾷ ἀπό τό κήρυγμα, γίνεται μετά-
νοια καί ζωή μακριά ἀπό τή διαστροφή
τοῦ κόσμου καί φλογίζεται στήν εὐχαρι-
στιακή σύναξι. Αὐτά βλέπουμε μετά τό
κήρυγμα τή μέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Οἱ ἀκροατές δέν παρέμειναν στό θαυ-
μασμό. Προχώρησαν στό ἐρώτημα:

—*Τί θά κάνουμε τώρα;*

Καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὑπέδειξε τή
μετάνοια γιά τό παρελθόν, τό βάπτισμα
γιά τό παρόν καί τήν ἀποστροφή τῆς
διΤαφθορᾶς τοῦ κόσμου γιά τό μέλλον.

• Ἄς προσέξουμε τήν ἐρώτησι καί τή
θεόπνευστη ἀπάντησι τῶν Ἀποστόλων:

Ἐκούσαντες κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ,
εἰπόν τε· Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;
Πέτρος δέ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσα-
τε, καί βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ
ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρ-
τιῶν, καί λήψεσθε τήν δωρεάν τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος... Καί σῶθητε ἀπό τῆς γενεᾶς
τῆς σκολιᾶς ταύτης» (Πράξ. 2,37-40).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Λές καί θά ζήσουμε ἀθάνατοι στή γῆ!

«Τάχισταί εἰσι μεταβολαί καί μεταπτώσεις, καί οὐδέ οὕτω παιδευόμεθα. Θάνατοι
συνεχεῖς καί ἄωροι, ἡμεῖς δέ ὡς ἀθάνατοι φρονοῦμεν, ὡς οὐδέποτε τεθνηξόμεθα.
Οὕτως ἀρπάζομεν, οὕτω πλεονεκτοῦμεν, ὡς οὐδέποτε δώσοντες λόγον· οὕτως οἰκο-
δομοῦμεν, ὡς ἐνταῦθα μένοντας αἰεί».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 24,506

Μετάφρασις

Γρήγορα γίνονται οἱ μεταβολές στή ζωή καί οἱ μεταπτώσεις, καί ὅμως οὔτε ἔτσι
συμμορφωνόμαστε. Συμβαίνουν συχνοί θάνατοι καί πρόωροι, ἀλλ' ἐμεῖς συμπε-
ριφερόμαστε σάν νά εἴμαστε ἀθάνατοι· σάν νά μή πρόκηται νά πεθάνουμε ποτέ.
Ἔτσι ἀρπάζουμε, γινόμαστε πλεονέκτες, σάν νά μή πρόκηται νά δώσουμε ποτέ
λόγο. Ἔτσι χτίζουμε, σάν νά πρόκηται νά μείνουμε γιά πάντα ἐδῶ.

3 Φεβρουαρίου - Κυριακή ΙΕ' Ματθαίου

Τά πρεσβεία τῆς ἀγάπης

Στό Κυριακοδρόμιο τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει μιά εὐαγγελική περικοπή, πού πιθανόν κα-
νένας ἀπό τούς φίλους ἀναγνώστες, κληρικούς καί λαϊκούς, δέν τήν ἔχει ἀκούσει ἀναγινωσκο-
μένη σέ Κυριακάτικη λειτουργία. Εἶναι περικοπή τῆς ΙΕ' Ματθαίου. Πρέπει, κατὰ τό Τυπι-
κό, νά εἶναι περισσότερες ἀπό πέντε οἱ Κυριακές μετὰ τά Φῶτα, γιά νά διαβασθῆ ἡ περικοπή
αὐτή. Φέτος, ἐπειδή τό Πάσχα πέφτει ἀργά (5 Μαΐου), μετὰ ἀπό πολλές δεκαετίες διαβάζε-
ται τήν Κυριακή, 3 Φεβρουαρίου τό Εὐαγγέλιο τῆς ΙΕ' Ματθαίου. Καί εἶναι τόσο σημαντικό
τό περιεχόμενο: Ἡ πρώτη καί μεγάλη ἐντολή. Γι' αὐτό στή στήλη «ἑορτή τοῦ μηνός» προκρί-
ναμε νά δημοσιεύσουμε σχετικό κηρυκτικό κείμενο. Τήν ἐπομένη τῆς Ὑπαπαντῆς ἄς ὑποδε-
χτοῦμε τό Χριστό τῆς ἀγάπης, ὅπως Τόν ὑποδέχτηκε ὁ Συμεών «τεσσαρακονθήμερον».

Ἐναμέτρησις μέ τόν Ἰησοῦ

Σέ ἀναμετρήσεις μεταξύ ἀνθρώπων, ἄλλοτε νικητής ἀναδεικνύεται ὁ ἕνας, ἄλλοτε ὁ ἄλλος. Στήν ἀναμέτρησι ἀνάμεσα
στούς ἀνθρώπους καί στό Θεάνθρωπο, πάντοτε ὁ Κύριος βγαίνει νικητής, ὅπως:

- στήν ἀναμέτρησι χρόνου καί αἰωνιό-
τητας νικητής βγαίνει ἡ αἰωνιότητα·
- στήν ἀναμέτρησι σκότους καί φωτός
νικητής βγαίνει τό φῶς·
- στήν ἀναμέτρησι ψεύδους καί ἀλήθειας
νικητής βγαίνει ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Αἰώνιος, εἶναι τό
Φῶς, εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

Θέλησαν νά ἀναμετρηθοῦν μαζί Του
πολλοί ἄνθρωποι, πού ἀπό τήν ἐξουσία
τοῦ σήμερα μπαίνουν στό ἀρχεῖο τοῦ χθές·
ἄνθρωποι κακίας, ὑποκρισίας καί πλάνης.

Ἄς παρακολουθήσουμε τήν ἀναμέτρη-
σι ἀνάμεσα στούς Ἡρωδιανούς, τούς Σαδ-
δουκαίους καί τούς Φαρισαίους (ἀπό τό
ἕνα μέρος), καί στόν Ἰησοῦ Χριστό (ἀπό
τό ἄλλο). Τή διαλογική ἀντιπαράθεσι δια-
σώζει ὁ εὐαγγ. Ματθαῖος (22ο κεφάλαιο).

Νίκησε ἀσφαλῶς ὁ Χριστός καί στίς
τρεῖς φάσεις τοῦ ἀγώνα.

- Ὁ σκοπός τῶν συνομιλητῶν τοῦ
Χριστοῦ ἦταν νά παγιδεύουν τό λόγο
καί τή ζωή Του. Ὁλόκληρο συμβούλιο
πραγματοποίησαν, γιά νά ὀργανώσουν
τήν παγίδα. «Πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι
συμβούλιον ἔλαβον, ὅπως αὐτόν παγιδεύ-
σωσιν ἐν λόγῳ» (Ματθ. κβ' 15).

Ἦθελαν νά ἀποσπάσουν λόγο τοῦ Κυ-
ρίου, πού νά Τόν ἐξέθετε ἤ ἔναντι τῆς κοσμι-
κῆς ἐξουσίας ἤ ἔναντι τοῦ λαοῦ ἤ ἔναντι
τοῦ Νόμου. Ἐπιζητοῦσαν λεξίδιο, νά τό
κάνουν ξιφίδιο κατὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄν ἐκεῖνοι ἄπλωναν τά πλοκάμια τῆς
δολιότητος, ὁ Χριστός ἄπλωνε τή σαγήνη
τῆς Ἀλήθειας. Σκοπός τῶν Φαρισαίων ἡ
ἐξόντωσις τοῦ Ἰησοῦ. Σκοπός τοῦ Ἰησοῦ ἡ
σωτηρία καί τῶν Ἰουδαίων.

- Μέ ποιό μέσο ἐπεδίωκαν τό σκοπό
τους οἱ ἐχθροί; Μέ τήν πανουργία.

Ἄλλ' ἡ πανουργία ἐξουδετερώθηκε ἀπό
τήν πανσοφία τοῦ Χριστοῦ. «Γνοῦς ὁ Ἰη-
σοῦς τήν πονηρίαν αὐτῶν εἶπε· Τί με πει-
ράζετε, ὑποκριταί;» (Ματθ. κβ' 18).

Ἡρωδιανοί, Σαδδουκαῖοι, Φαρισαῖοι

● Πρῶτοι ρίχνονται στή μαχη οἱ Ἡρωδιανοί. Ἦσαν Ἰουδαῖοι, πού ἀνήκαν στό κόμμα τοῦ Ἡρώδη, μέ πολιτικά ἐνδιαφέροντα. Φοβερή ἡ παγίδα τῆς πολιτικῆς· κάποτε παρασύρει καί χριστιανούς. Ὁ Χριστός δέν ἀνήκει σέ κόμμα· εἶναι Σῶμα.

Ἡ παγίδα ἀπέβλεπε νά ἐκθέσῃ τόν Χριστό: «Εἰπέ ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; Ἐξεστι δοῦναι κῆσον Καίσαρι ἢ οὐ;» (Μαθ. κβ' 17).

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἀποστομωτική. Δέν εἶναι ἡ φορολογία ἐκεῖνο, πού φέρνει τό χριστιανό σέ σύγκρουσι μέ τό κράτος. Ὁ χριστιανός εἶναι καί πολίτης τῆς γῆς, ἄρα ὀφείλει καί αὐτός φόρους. Ὁ φόρος τοῦ χρήματος ἀνήκει στό κράτος. Ὁ φόρος τῆς λατρείας ἀνήκει στόν Θεό. «Ἀπόδοτε οὖν τά Καίσαρος Καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (Μαθ. κβ' 21).

● Ἔρχεται ἡ σειρά τῶν Σαδδουκαίων. Ἀπίθανη ἡ ἐρώτησις τους:

Κάποιος παντροῦτηκε. Παιδιά δέν ἔκανε. Πέθανε. Ἡ γυναίκα πῆρε δεύτερο. Πέθανε κι αὐτός χωρίς παιδιά. Τό ἴδιο καί ὁ τρίτος, μέχρι τόν ἔβδομο! Τί θά γίνῃ; ρωτᾶνε οἱ Σαδδουκαῖοι, πού δέν πίστευαν σέ ἀνάστασι νεκρῶν. «Ἐν τῇ ἀναστάσει τίνος τῶν ἐπτά ἔσται ἡ γυνή;» (Μαθ. κβ' 28).

Καυστική ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ στήν αἰσχρότητα τῶν Σαδδουκαίων, ἀλλά καί ἀποκαλυπτική γιά τήν ἀγγελική κατάστασι τῆς αἰώνιας ζωῆς: «Πλανᾶσθε μή εἰδότες τάς Γραφάς, μηδὲ τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐν γάρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐγκαμίζονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσιν» (Μαθ. κβ' 29-30).

● Τελευταῖοι οἱ Φαρισαῖοι. Ἔδιναν σπουδαία σημασία στίς ἐξωτερικές θρησκευτικές πράξεις. Ἡ παγίδα τους ἔχει σχέση μέ τίς ἐντολές. «Διδάσκαλε, ποία ἐντολή μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;» (Μαθ. κβ' 30). Ποία ἀπάντησι θά περιμέναν; Πιθανόν, ὅτι πρώτη ἐντολή εἶναι ἡ τῆρησις του Σαββάτου!

Πρώτη ἐντολή

Ὁ Χριστός, ἂν στήν ἀπάντησι στους Ἡρωδιανούς ἀντιδιαστέλλῃ τό κράτος

τοῦ Θεοῦ ἀπό τό ἐπίγειο κράτος, ἂν στήν ἀπάντησι στους Σαδδουκαῖους προβάλλῃ τόν πνευματικό χαρακτήρα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, στους Φαρισαῖους προβάλλει τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης.

● Ὅλες οἱ ἐντολές τηροῦνται σ' αὐτή τή ζωή καί βραβεύονται στήν αἰωνιότητα.

Ἡ ἀγάπη ἰσχύει καί ἐδῶ καί ἐκεῖ. Αἰώνιες οἱ διαστάσεις τῆς. Ἡ «ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α' Κορ. ιγ' 8).

Τήν ἀγάπη προβάλλει ὁ Κύριος ὡς τήν πρώτη ἐντολή: «Ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου. Αὕτη ἐστὶ πρώτη καί μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δέ ὁμοία αὐτῇ· Ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Μαθ. κβ' 37-39).

● Πρώτη ἐντολή ἡ ἀγάπη, ἀφοῦ εἶναι ἰδίωμα τοῦ Πρώτου. «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰωάν. δ' 16).

● Μεγάλη ἐντολή ἡ ἀγάπη. Τόσο μεγάλη, πού χωράει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Μεγάλη, ἀφοῦ χωράει τόν Μεγάλο, τόν Ἀχώρητο Θεό, ἐκεῖνον, πού δέν Τόν χωροῦν οἱ οὐρανοί. Ἡ ἀγάπη συστέλλει τόν οὐρανόν, ὥστε νά χωράῃ στή γῆ. Καί διαστέλλει τή γῆ, ὥστε νά καλύπτῃ τόν οὐρανόν!

Ὁ ἐγωισμός συστέλλει τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί τήν κάνει στενή τόσο στενή, πού κανέναν δέν χωράει ἐκτός ἀπό τό Ἐγώ. Ἡ ἀγάπη διαστέλλει τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τόσο, ὥστε χωράει καί τόν Θεό καί τοὺς ἀνθρώπους.

● Ἡ ἀγάπη ἔχει τά πρεσβεῖα καί τά πρωτεῖα. Εἶναι πρώτη καί σέ ἀξία καί σέ χρονικότητα, ἀφοῦ εἶναι ἀχρονη. Πρωτοῦ νά ὑπάρξῃ ὁ κόσμος, ὑπῆρχε ἡ ἀγάπη, ἀφοῦ ἡ σχέση τῶν τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἀγαπητική.

Ὁλοκληρωτική προσφορά

Ἡ ἀγάπη!

Πρώτη καί μεγάλη!

Ποία ὁμως ἀγάπη; Ἡ ὀλόψυχη. «Ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου» (Μαθ. κβ' 37).

● Ἡ ἀγάπη καλύπτει ὅλη τή διάνοια· ἀποκλείει τήν εἴσοδο κακοῦ λογισμοῦ.

● Ἡ ἀγάπη καλύπτει ὅλη τὴν καρδιά· ρυθμίζει ὅλους τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς· ἀποκλείει τὴν εἰσοδοὶ στό μῖσος.

● Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ λ ο κ λ η ρ ω τ ι κ ῆ προσφορὰ στὸν Θεό, ἀντίδρομο τῆς ἀγάπης Του. Δέν μπορείς μέ μισή καρδιά νά Τόν ἀγαπᾶς, μέ μισή διάνοια νά Τόν σκέπτεσαι, μέ μισή διάθεσι νά Τόν λατρεύεις.

Ἄ Θεός δέν εἶναι περιστασιακή ὑπόθεσις, νά παίρνομε π.χ. κατὰ διαστήματα, κάθε Κυριακή, λίγη... δόσι Θεοῦ! Ἄ Θεός εἶναι τό πᾶν. «Ἐν αὐτῷ ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν» (Πράξ. ιστ' 28).

Τό ψάρι δέν ἔχει ἄλλη ἐπιλογή, παρά νά βρῖσκεται συνεχῶς ὄλο μέσα στό νερό τῆς θάλασσας. Κολυμπᾶμε στή ζωὴ τοῦ Θεοῦ.

● Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀ ν τ α π ὀ δ ο μ α . Ἐκεῖνος πρῶτος μᾶς ἀγάπησε ὁλοκληρωτικά. Ἀγάπησε καί ἀγαπᾶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ «τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπί πονηροὺς καί ἀγαθοὺς καί βρέχει ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους» (Ματθ. ε' 45).

Δυὸ ρήματα τοῦ Παύλου φανερῶνουν τό ὁλοκληρωτικό δόσιμο τῆς ἀγάπης.

Τό ἕνα: «Ἐκένωσεν» (Φιλιπ. β' 7). Ἄδειασε, πρόσφερε ὅλη τὴν ἀγάπη Του.

Τό ἄλλο: «Ἐκκέχυται» (Ρωμ. ε' 5). Ἡ ἀγάπη Του πλημμυρίζει τόν κόσμο.

Γνώρισμα τῶν χριστιανῶν

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πρώτη καί μεγάλη ἐντολή. Καί διότι εἶναι ἡ πηγὴ. Ἀπό τὴν ἀγάπη στὸν Θεό καί τοὺς ἀνθρώπους ἐξαρτῶνται ὅλες οἱ ἐντολές καί ὅλος ὁ Νόμος. «Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὁλος ὁ νόμος καί οἱ προφήται κρέμανται» (Ματθ. κβ' 4).

● Ἐξαρτήματα τῆς ἀγάπης εἶναι ὅλα καί ὅλοι, ἀφοῦ ἐξάρτημα τῆς ἀγάπης ἔγινε αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Νομοθέτης, ὁ σαρκωμένος Θεός, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ κορμάστρα τῆς ἀγάπης. «Σταυρός τοῦ Θεοῦ ἀγάπης ἀπόδειξις», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος (Ε.Π.Ε. 26,98).

● Ἀπό τὴν ἀγάπη στὸν Θεό ἐξαρτᾶται ἡ ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους. Καί ἀπὸ αὐτές τίς δυὸ ἀγάπες ἐξαρτῶνται τὰ πάντα.

«Πλήρωμα γάρ νόμου ἡ ἀγάπη» (Ρωμ. ιγ' 10).

● Ἡ ἀγάπη εἶναι τό γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάν. ιγ' 35). Σχολιάζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ Δεσπότης ἀπεφήνατο, ὅτι ἡ ἀγάπη χαρακτηρίζει τοὺς μαθητάς. Ἄν τοίνυν ἔχῃς ἀγάπην, ἀπόστολος γέγονας καί τῶν ἀποστόλων πρῶτος» (Ε.Π.Ε. 26,254). Μετάφρασις: Ὁ Κύριος τόνισε, ὅτι τό γνώρισμα τῶν μαθητῶν Του εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἄν, λοιπόν, ἔχῃς ἀγάπη, ἔχεις γίνεαι ἀπόστολος, καί μάλιστα πρῶτος τῶν ἀποστόλων.

● Ἡ ἀγάπη δέν ἔχει ταυτότητα· εἶναι ἡ ταυτότητα τοῦ Θεοῦ. Δέν κάνει διακρίσεις, ἀλλά... διακρίνει τό χριστιανό!

Τό ἐπάγγελμα τοῦ χριστιανοῦ ποιό εἶναι βασικά; Εἶναι κάποιο χάρισμα; Τό θαυματουργεῖν; Τό κηρύττειν; Τό ψάλλειν; Τό διοικεῖν; Τό θεολογεῖν; Ὅλα αὐτά καλά εἶναι. Χωρίς ὅμως τὴν ἀγάπη παραμένουν ἀνώφελα γιὰ τὴ δική μας σωτηρία.

Δυὸ λόγοι τῆς Καινῆς Διαθήκης ἄς μᾶς συνέχουν.

● Ὁ ἕνας εἶναι τοῦ Κυρίου μας. Τίποτε δέν θά μᾶς ὠφελήσῃ, ἂν κερδίσουμε ὄλο τόν κόσμο καί χάσουμε τὴν ψυχὴ μας. «Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον καί ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. η' 36).

● Ὁ ἄλλος εἶναι τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Τίποτε δέν θά ὠφεληθοῦμε, ἂν κερδίσουμε ὅλα τὰ πνευματικά χαρίσματα καί δέν ἔχουμε ἀγάπη. «Καί ἐάν ἔχω προφητεῖαν καί εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καί πᾶσαν τὴν γνῶσιν καί ἐάν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἰμί» (Α' Κορ. ιγ' 12).

● Πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου ζυγίζει ἡ ψυχὴ.

● Πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ χαρίσματα ζυγίζει ἡ ἀγάπη.

● Πάνω ἀπὸ ὅλες τίς ἀγάπες εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Κοινωνία κοινῶν ἀγαθῶν

Μαζεύονταν στην αρχαία Ἐκκλησία οἱ χριστιανοί ὄλοι γιά τό λεγόμενο «**Κυριακόν δεῖπνον**», γιά τό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας. Ὁ Κύριος καλεῖ ὄλους τούς πιστούς νά φάγουν τό Σῶμα Του καί νά πιουν τό Αἷμα Του. Τό «**Λάβετε φάγετε**» καί τό «**Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες**» ἔχει ἀποδέκτες ὄλους τούς πιστούς, πού καί λαχταροῦν καί σωστά προετοιμάζονται. Ἀφοῦ, λοιπόν, κοινό τό **πνευματικό τραπέξι**, κοινό στήν πρώτη Ἐκκλησία καί τό **ὕλικό τραπέξι**.

- Στήν ἀρχή ἐτοιμάζαν τό κοινό φαγητό καί τό διένεμαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι. Ἀργότερα, γιά νά μήν ἀπορροφηθῇ τό Ἀποστολικό ἔργο ἀπό τό «διακονεῖν τραπέξαις» (Πράξ. στ' 2), ἡ Ἐκκλησία ἐξέλεξε τούς ἐπτά διακόνους.

- Στά μετέπειτα χρόνια, γιά νά τηρηθῇ ἡ ἱερή συνθήκη τῆς κοινῆς τραπέξης, ἔφεραν καθένας ἀπό τό σπίτι του φαγητά. Τά προσέφεραν ὄλοι γιά ὄλους καί συνέτρωγαν. Ἐπικρατοῦσε ἡ ἀγάπη. Ἐξ οὗ ὠνομάστηκαν τά δεῖπνα «**Ἀγάπαι**».

Στήν Κόρινθο, ὅπου καί οἱ πολλές παρεκκλίσεις, συνέβαινε ἡ ἐκτροπή, γιά τήν ὁποία μιλάει ὁ ἀπ. Παῦλος: «*Όταν, λοιπόν, μαζεύεστε ὄλοι μαζί, δέν εἶναι δυνατόν νά φάγετε τό Κυριακό δεῖπνο, πού ὁ Κύριος συνέστησε. Διότι καθένας δέν περιμένει γιά τό φαγητό τούς ἄλλους, ἀλλά σπεύδει καί τρώει τό δικό του φαγητό, καί ἔτσι ἄλλος μέν πεινάει, ἄλλος δέ παραχορταίνει*» (Α' Κορ. ια' 20-21).

- Ἡ σύναξις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σύναξις προσώπων, πού ἔχουν **πνευματικές**, ἀλλά καί **ὕλικές** ἀνάγκες.

Δέν εἶναι δυνατόν γιά μέν τίς πνευματικές ἀνάγκες νά ἔχουν ὄλοι κοινή πηγή, τό **ἅγιο Ποτήριο**, γιά δέ τίς ὕλικές ἀνάγκες νά ἔχη καθένας τή δική του οικονομική καί κοινωνική κατάστασι. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐκεῖνο τό δεῖπνον κοινῇ πάντας εἶχε κατακεκλιμένους. Καίτοιγε οὐ τοσοῦτον τό μέσον τῶν πλουτιούτων καί τῶν πενομένων, ὅσον τοῦ διδασκάλου καί τῶν μαθητῶν· ἄπειρον γάρ ἐκεῖνο. Καί τί λέγω τοῦ διδασκάλου καί τῶν μαθητῶν; Ἐνόησον τό μέσον τοῦ διδασκάλου καί τοῦ προδότου· ἀλλ' ὅμως καί αὐτός μετ' αὐτῶν κατεκλίνοτο, καί οὐδέ τοῦτον ἐξέβαλεν, ἀλλά καί ἁλῶν αὐτῷ μετέδωκε, καί τῶν μυστηρίων κοινωνόν ἐποίησεν*» (Ε.Π.Ε. 18α, 190-192). Μετάφρασις: Ἐκεῖνο τό δεῖπνο (τό μυστικό) εἶχε μαζεμένους ὄλους, ἀπό κοινοῦ. Καί βέβαια ἐκεῖ ἡ ἀπόστασις ἦταν ἀπείρως μεγαλύτερη ἀπό ὅση στά ὕλικά τραπέξια. Σ' αὐτά ἡ ἀπόστασις εἶναι μεταξύ πλουσίων καί φτωχῶν. Στό μυστικό δεῖπνο ἡ ἀπόστασις ἦταν μεταξύ τοῦ Θεοῦ διδασκάλου καί τῶν Μαθητῶν. Καί εἶναι ἄπειρη. Καί ὄχι ἀπλῶς ἡ ἀπόστασις Διδασκάλου καί Μαθητῶν. Σκέψου τήν ἀπόστασι Διδασκάλου καί προδότου. Καί ὅμως καί αὐτός (ὁ Ἰούδας) ἦταν συνδαιτημόνας μαζί μέ τούς Μαθητές. Οὔτε αὐτόν ἔδιωξε ὁ Κύριος, ἀλλά τόν κατέστησε μέτοχο τῆς συνάξεως καί κοινωνῶ τῶν μυστηρίων.

- Ἡ σύναξις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι **σύναξις ἀγάπης**. Προσφέρεται ἀπό ἀμέτροτη ἀγάπη ὁ Θεάνθρωπος Κύριος «*εἰς βρωσιν καί πόσιν τοῖς πιστοῖς*». Καί ὅταν οἱ πιστοί ἐτοιμάζονται νά μετάσχουν τοῦ θείου Δείπνου, ἀκοῦνε τόν πρεσβύτερο τῆς Ἐκκλησίας νά ζητή ἀγάπη: «*Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε*». Πῶς μπορούμε νά μετέχουμε στήν οὐράνια **προσφορά** τῆς Ἀγάπης, στή θεία Κοινωνία, ὅταν ὁ ἀτομισμός μας πνίγη τήν ἐπίγεια ἀγάπη;

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σύναξις **καθολική**, ὄχι **ιδιωτική**. Δέν πηγαίνουμε γιά ιδιωτικές ὑποθέσεις στήν ἐκκλησία. Δέν ὑπάρχουν ιδιωτικές λειτουργίες. Ὅ,τι προσφέρει κανεῖς στό ναό, γιά τήν κοινή λατρεία τό προσφέρει, γιά ὄλους.

Ὁ Κύριος, προσφερόμενος, δέν κρατᾶ τίποτε γιά τόν ἑαυτό Του. Ὅλος προσφέρεται **γιά ὄλους**. Δέν ὑπάρχει ιδιωτικός Χριστός. Ὑπάρχει ὁ κοινωνικός Χριστός, γιά ὅλη τήν **κοινωνία**. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τό κυριακόν δεῖπνον, τουτέστι, τό δεσποτικόν, ὀφείλει κοινόν εἶναι. Τά γάρ τοῦ δεσπότου οὐχί τοῦδε μὲν ἐστί τοῦ οἰκέτου, τοῦδε δέ οὐκ ἔστιν, ἀλλά κοινή πάντων*» (Ε.Π.Ε. 18α, 192). Μετάφρασις: Τό Κυριακό δεῖπνο, δηλαδή, τό Δεσποτικό, πρέπει νά εἶναι κοινό. Καθ' ὅσον στά ὅσα προσφέρει ὁ Δεσπότης Κύριος δέν λέμε, αὐτό εἶναι τοῦ τάδε, ἐκεῖνο ὄχι, ἀλλ' ὅλα εἶναι κοινά.

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σύναξις **ισότηας**. Δέν μπορεῖ στόν ἐπίγειο παράδεισο, πού εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, νά ἐμφανίζονται κραυγαλέες ἀνισότητες. Ὅσοι προσέρχονται γιά τό κοινό Εὐχαριστιακό δεῖπνο, εἶναι ἀδελφοί. Κοινά τά ἀγαθά. Κοινές καί οἱ ἀνάγκες. Οἱ λειτουργοί δέν κάνουν **διακρίσεις** (ιδε' Ἰακ' β' 1-7).

Ἡ **παγκοσμιότητα** τῆς Ἐκκλησίας βλέπει ὄλους ὡς παιδιά τοῦ ἴδιου Πατέρα.

● Τίποτε ἄλλο δέν σκανδαλίζει τούς λεγομένους κοσμικούς, ὅσο ἡ **ἀνισότητα**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ ἔγκλημα κατά τῆς ἐνότητας καί ἰσότητος τό ὅτι μερικοί ἔτρωγαν πλουσιοπάροχα, τή στιγμή πού ἄλλοι πέθαιναν ἀπό τήν πείνα. Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος λέει: «*Τό βάπτισμα τό αὐτό ἔχομεν ἐκάτεροι, πνεύματος ἡξιώθημεν ἐνός, ἐπί τήν αὐτήν βασιλείαν σπεύδομεν ἐκάτεροι, ἀδελφοί ὁμοίως ἐσμέν τοῦ Χριστοῦ. Πάντα ἡμῖν κοινά*» (Ε.Π.Ε. 21,240). Μετάφρασις: Τό ἴδιο βάπτισμα ἔχομε καί οἱ δύο, ἀξιωθήκαμε τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Πνεύματος, τρέχουμε καί οἱ δύο πρὸς τήν ἴδια οὐράνια βασιλεία, ἀδέλφια εἴμαστε τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

● Ὁ χώρος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς σώματος Χριστοῦ, εἶναι χώρος **ισοτιμίας**.

● Ὁ χώρος τῆς λατρευτικῆς συνάξεως, ὡς χώρος τῆς ὑψίστης δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ, εἶναι χώρος, ὅπου καταργοῦνται οἱ ὀποιοσδήποτε **διακρίσεις**.

Ἄς μή λησμονοῦμε, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀπό τούς προσερχομένους στό ναό δέν θαύμασε τούς πλουσίους, πού ἔρριχναν σπουδαῖα νομίσματα στό γαζοφυλάκιο, ἀλλά θαύμασε τή φτωχιά ἐκεῖνη **χήρα**, πού ἔρριξε τά δύο λεπτά (Λουκ. κα' 1-4).

● Ὁ χώρος τῆς **εὐχαριστιακῆς κοινωνίας** εἶναι χώρος προσφορᾶς καί θυσίας.

● Ὁ χώρος τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι χώρος, ὅπου χάνεται ἡ **ἀτομικότητα** καί ἐξαιρέται ἡ **κοινωνικότητα** καί ἡ ἐν Χριστῷ **ἀδελφότητα**. Ὀφείλουμε, λοιπόν, ὅλοι οἱ διάκονοι τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ, ἐπίσκοποι καί πρεσβύτεροι νά ἐκδιώκουμε ὡς **βεβήλωσι** τήν ὀποιαδήποτε διάκρισι.

● Ἡ σύναξις τῶν χριστιανῶν εἶναι **σύναξις ἀγάπης**. Ὅπου ὁ Χριστός προσφέρεται ὀλόκληρος, ἄς ζοῦν οἱ πιστοί τήν ἀνυπόκριτη ἀγάπη.

● Ὅπου τό μυστήριό τῆς θείας Κοινωνίας συντελεῖται, ἄς ζοῦν οἱ χριστιανοί καί τήν ἀγάπη τῆς μεταξύ τους **κοινωνίας**.

● Ὅπου ἡ ὕλη ὑποτάσσεται στό πνεῦμα, ἄς μήν ἀφήνουμε νά κυριαρχοῦν ὁ ὕλισμος, ἡ ἐπίδειξις, ἡ κοσμικότητα, ἡ μεγαλομανία.

● Ὅλα κοινά.

● Ἡ Ἐκκλησία μία.

● Ὁ Χριστός ἕνας.

● Τό Εὐαγγέλιο ἕνα.

● Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐξ ἴσου γιά ὄλους.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μέσα στην καρδιά μας

Β΄ Κορ. ζ΄ 1-2

Καθαροί και άγιοι (στ. 1)

Κερδίσαμε τό στοίχημα. Είναι σάν νά λέν ό άπ. Παύλος στά μέλη τής Έκκλησίας. Κερδίσαμε τό στοίχημα, πού έβαλε ό Θεός μέ τόν έαυτό Του. Κι αυτό τό στοίχημα ονομάζεται στή γλώσσα τής Γραφής «έπαγγελία». Διαφέρει ή άγγελία και ή έξαγγελία από τίν έπαγγελία.

- Η άγγελία είναι φανέρωσις του λόγου.
- Η έξαγγελία είναι τό κήρυγμα του λόγου.
- Η έπαγγελία είναι ή υπόσχεσις για τίν πιστότητα του λόγου.

Η έπαγγελία (υπόσχεσις) είναι τό συμβόλαιο, πού έχει υπογράψει ό Θεός μέ τόν έαυτό Του. Η μονομερής Διαθήκη του Θεού. Στην Παλαιά και πίο πολύ στην Καινή Διαθήκη τά συμβαλλόμενα μέρη είναι δύο. Ο Θεός, πού προσφέρεται μέ τίν άγάπη Του και ό άνθρωπος, πού αποδέχεται μέ τίν πίστι του. Στην έπαγγελία μόνος Του ό Θεός αυτοδεσμεύεται.

• Έπαγγελία (υπόσχεσις) δέν είναι μία. Πολλές οι υπόσχεσις του Θεού.

• Όλες οι έπαγγελίες του Θεού εκπληρώνονται (Β΄ Κορ. α΄ 20). "Άλλωστε πώς είναι δυνατόν νά μίν είναι έτσι, άφου «άδύνατον ψεύσασθαι Θεόν»; (Έβρ. στ΄ 18).

Ο Θεός είναι μαζί μας! Ο Χριστός είναι ό Έμμανουήλ, «μεθ΄ ήμών ό Θεός» (Μαθ. α΄ 23). Έγινε όρατός. Πήρε σάρκα. Περπάτησε άνάμεσά μας. Κάνει κατοικητήριο τίν ύπαρξί μας. Είναι «συνών». Η θεανθρώπινη παρουσία Του, αυτό είναι ή Έκκλησία.

Η ένωση μέ τό θεανθρώπινο Σώμα και τό θεανθρώπινο Αίμά Του, αυτό είναι ή πνευματική μας ζωή.

• Η εκπλήρωσις τών έπαγγελιών (υπόσχεσεων) του Θεού στό πρόσωπο του Ίησού, δέν

είναι στιγμιαία. Είναι διαχρονική. Είναι αυτή, πού ό Ίησους είπε προτου ν΄ αναληφθί: «Και ίδου έγω μεθ΄ ύμών ειμι πάσας τάς ήμέρας, έως τής συντελείας του αιώνος. Άμήν» (Μαθ. κη΄ 20).

• Η εκπλήρωσις τών έπαγγελιών του παρελθόντος, άποτελεί τή βεβαίωση για τίν εκπλήρωσι τών υπόσχεσεων του μέλλοντος.

• Οι έπαγγελίες του Θεού, πού είναι όλες προσφορές άγαπητικής παρουσίας Του, είναι τό παντοτινό δώρο του Θεού.

Σ΄ αυτό τό δώρο χρωσται ό άνθρωπος τό αντίδωρό του. Πώς θά κατοικήση ό Θεός σε βρώμικους ανθρώπους; Χρέος νά καθαρίσουμε τούς έαυτούς μας.

Αυτό τονίζεται στον πρώτο στίχο του 7ου κεφαλαίου: «Τούτας ούν έχοντες τάς έπαγγελίας, άγαπητοί, καθαρίσωμεν έαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, επιτελούντες άγιωσύνην έν φόβω Θεού» (στ. 1). Άπόδοσις στην άπλοελληνική: «Άφου, λοιπόν, άγαπητοί, πραγματοποιήθηκαν σε μäs αυτές οι υπόσχεσις, άς καθαρίσωμε τούς έαυτούς μας από κάθε μολυσμό σώματος και πνεύματος και άς πραγματοποιήμε άγιωσύνη μέ φόβο Θεού».

Τά παιδιά του Θεού σέβονται τή μεγάλη τιμή.

• Ο ναός του Θεού δέν μεταβάλλεται σε σταυλό ακαθάρτων ζώων. Είναι καθарός και εύπρεπής. Είμαστε ναός του ζωντανού Θεού (Β΄ Κορ. στ΄ 16). Δέν είμαστε λειψανοθήκες ή μουσικαί χώροι καταλοίπων του παρελθόντος. Είμαστε ναοί, πού καθημερινά λειτουργού.

Δέν συνυπάρχουν είδωλα και Χριστός στην εκκλησία. Ούτε Χριστός και βρώμικα πάθη στην προσωπική μας ζωή. Τό ναό τόν καθαρίζουμε. Τόν έαυτό μας περισσότερο. Μέ τή σκούπα, πού λέγεται προσοχή. Μέ τή σφουγγαρίστρα, πού λέγεται δακρυσμένη μετάνοια. Μέ τό άπορρηπαντικό, πού λέγεται αίμα Χριστού (Α΄ Ίωάν. α΄ 7).

● Ἐξομολογήσατε τὸ ἥμαρτά ὑμῶν ὅτι ἀδικήσατε· ἡ ἀδικία ὑμῶν ἔσται ἡ ἁγία πόλις. Ἐἵνα ὁ μόνιμος ἔνοικος. Δέν εἶναι ὁ Χριστός νοικάρης τῆς ψυχῆς μας, ὥστε ὅποτε δέν μᾶς κάνει, τοῦ κάνουμε ἔξωσι. Δικό Του σπῆτι εἶμαστε. Τό ἀγόρασε παλῶ καί τόκανε καινούργιο. Σ' Αὐτόν ἀντίκουμε (Α' Κορ. στί 20. ζ' 23).

Λειτουργία ἀγιότητας (στ. 1)

Ἡ φροντίδα νά φανοῦμε ἄξιοι τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ, δέν ἐξαντλεῖται στό:

— Δέν ἔχω διαπράξει ἀκάθαρτες πράξεις!

Ἐγκριτικὸ ἄλλωστε, ἀφοῦ μύρια κακά ἔχομε διαπράξει.

Ἡ ἀγάπη μας γιά τό Χριστό προωθεῖται στά καλά ἔργα, στίς ἀρετές, στήν πνευματικὴ πρόοδο. Νά λογιζώμαστε: Ὅχι μόνο τό τί ἔπραξα κακό, ἀλλά τό τί δέν ἔπραξα καλό. Καί τά δύο συνιστοῦν ἁμαρτία, ἀκαθαρσία. «Καθαρίζωμεν ἑαυτούς ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (στ. 1).

● Ἡ ἀγιωσύνη εἶναι σάν τήν ἱερωσύνη. Ὅπως ἡ ἱερωσύνη λειτουργεῖ μέ φόβο Θεοῦ, ἔτσι καί ἡ ἀγιωσύνη. Δέν εἶναι κενόδοξη ἐλεημοσύνη ἢ ἀνθρωπάρεσκη καλωσύνη. Εἶναι μία διαρκῆς λειτουργία μπροστά στό Θεό, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, στό θυσιαστήριο τῆς καρδιάς.

● Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει σχέσι μέ τήν τρομοκρατία ἢ μέ τήν ἀπειλή. Εἶναι ὁ σεβασμός στόν ὕψιστο Θεό. Εἶναι τό δέος μπροστά στήν ἀπειρη συγκατάβασί Του.

Εἶναι καταστολή τῶν ἀκαθάρτων παθῶν.

● Ἡ πορεία μας εἶναι λειτουργία ἀγιότητας. Ὅπως ἡ λειτουργία στόν ὀρθόδοξο νάο ἀρχίζει μέ τήν «πρόθεσι» καί τελειώνει μέ τήν προσφορά, μέ τό «Λάβετε φάγετε», ἔτσι καί στή λειτουργία τοῦ προσωπικοῦ ἀγιασμοῦ. Ἀρχίζουμε μέ τήν πρόθεσι, μέ τή διάθεσι γιά ἀγῶνα ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' τὰ ἀκάθαρτα πάθη. Καί τελειώνουμε μέ τήν προσφορά τῆς ἐλεημοσύνης, ποῦναι ἡ δική μας πρόσκλησις στόν κόσμο: «Λάβετε, φάγετε...».

Κανένας ἅγιος δέν περιωρίστηκε μόνο στήν ἄρνησι τοῦ κακοῦ. Προχώρησε καί στήν ἐπιτέλεσι τοῦ καλοῦ, στήν προσφορά, τήν ἀγαθωσύνη, τήν ἐλεημοσύνη, τήν θυσία. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἅγιός ἐστιν ὁ καθάρος. Καθάρους δέ ἄν τις γένοιο, οὐκ εἶ πορνείας ἀπαλλαγείν μόνον, ἀλλά καί πλεονεξίας καί βασκανίας καί ἀπονοίας καί κενοδοξίας. Καί μάλιστα κενοδο-

ξίας, ἦν πανταχοῦ μέν φυγεῖν δεῖ, πολλῶ δέ πλεον ἐπί ἐλεημοσύνης. Ἐπεὶ οὐδ' ἄν εἴη ἐλεημοσύνη, εἰ τοῦτο ἔχει τό νόσημα, ἀλλ' ἐπίδειξις καί ὠμότης» (Ε. Π.Ε. 19,372). Μετάφρασις: Ἅγιος εἶναι ὁ καθάρος. Καθάρους θά μπορούσε νά γίνη κανεῖς ἄν ἀποφύγη ὄχι μόνο τήν πορνεία, ἀλλά καί τήν πλεονεξία καί τό φθόνο καί τόν παραλογισμό καί τή ματαιοδοξία, καί πρό πάντων τή ματαιοδοξία, πού πρέπει πάντοτε βέβαια ν' ἀποφεύγουμε, ἀλλά πολύ περισσότερο ὅταν δίνουμε ἐλεημοσύνη. Γιατί, ἄν ἔχη αὐτή τήν ἀρρώστια, δέν εἶναι ἐλεημοσύνη.

● Ἡ ἀγιωσύνη εἶναι συλλεϊτουργο τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό. Δέν εἶναι μία κενόδοξη καλωσύνη, πού κάποτε εἶναι συλλεϊτουργο τοῦ ἀνθρώπου μέ τό διάβολο τῆς κενοδοξίας.

Ὡραῖες στά μάτια τῶν ἀνθρώπων πράξεις, ὅταν μολύνονται ἀπ' τή βρωμιά τῆς ὑπερηφανείας καί διατηροῦν φιλία μέ τή σατανικώτερη ἁμαρτία, τή φιλαργυρία, δέν λειτουργοῦν «πρός ἀγιασμόν». Λειτουργοῦν «εἰς κριμα καί εἰς κατάκριμα». Ἀποτελοῦν βδέλυγμα γιά τό Θεό (Ἠσ. α' 13. Ἰακ. δ' 6. Α' Πέτρ. ε' 5).

● Στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν χωρᾶνε ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὅπως τά ἄστρα χωρᾶνε στό οὐράνιο στερέωμα. Ἄλλ' ἐνῶ εἶναι πλατεία ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ πύλη τῆς εἶναι στενή (Μαθ. ζ' 13). Φουσκωμένα ἀερόστατα δέν μπορούν νά τήν περάσουν. Φουσκωμένο ἀερόστατο, «πεφυσωμένος» (Α' Κορ. ε' 2) εἶναι ὁ «καλός» χριστιανός, πού ἡ ἐξωτερική «σαμπρέλα» τῆς δῆθεν ἀγαθοεργίας του εἶναι φουσκωμένη μέ πολύ ἀέρα ἐγωισμοῦ καί ἐπιδειξεως.

Πλατεία καρδιά (στ. 2-3)

Ἄλλ' ἡ καρδιά τοῦ χριστιανοῦ εἶναι πολὺ πλατεία. Τόσο, πού μέσα τῆς χωράει ὅλος ὁ κόσμος, «ὄρατός τε ἅπας καί ἀόρατος». Ἀφοῦ χωρᾶνε ὅλοι, μπορεῖ νά μή χωράῖ ὁ Παῦλος; Τό ἐρώτημα σήμερα φαίνεται παράδοξο.

Οἱ Κορίνθιοι, πού γνώρισαν τό Χριστό ἀπό τή διδαχή τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου, τόν εἶχαν στήν καρδιά τους. Καί ἄξιζε.

● Ὅποιος ἔχει στήν καρδιά του τόν Παῦλο, ἔχει στήν καρδιά του τό Χριστό.

Ὅπως ἡ Παναγία ὑπῆρξε τό δοχεῖο, πού ἔφερε τό Χριστό στόν κόσμο, ἔτσι καί ὁ Παῦλος ἦταν γεμάτος Χριστό. Δοχεῖο, πού μετέφερε τό Χριστό στά ἔθνη.

● Ὅποιος εἶναι μέ τό Χριστό, εἶναι μαζί μέ

όλους, ἐφ' ὅσον ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα τῆς ἀνθρωπότητας. Ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι βρίσκονται ἐν Χριστῷ καί ἀφ' ὅσον ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἔχει προσλάβει ὁ Χριστός.

Ὁ Παῦλος εἶχε δεχθῆ τόσο βαθεῖα τό Χριστό, εἶχε προσκολληθῆ καί δεθῆ τόσο πολύ μέ τό Χριστό, ὥστε ὄχι ἀπλῶς ζοῦσε ἐν Χριστῷ καί σὺν Χριστῷ, ἀλλ' εἶχε φτάσει σέ σημεῖο σχετικῆς ταυτότητας μέ τό Χριστό. Ἐνίωθε καί ἔλεγε: «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. β' 20).

Καί ὅμως ὑπῆρχαν ἄνθρωποι, λεγόμενοι τάχα χριστιανοί, οἱ ψευδάδελφοί, οἱ ἰουδαῖζοντες, πού ὁ φθόνος δέν τοὺς ἄφηνε νά βλέπουν τόν Παῦλο.

Φαίνεται δέ, ὅτι ἀρκετοί χριστιανοί καί ἀπό τήν Κόρινθο ἐπηρεάζονταν ἀπό τίς ψευδολογίες καί τίς χρηστολογίες τῶν ψευδαδέλφων καί ψευδαποστόλων. Καί ὅταν μειώνεται ὁ θαυμασμός γιά τόν Παῦλο, μειώνεται ὁ θαυμασμός γιά τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασι, ὁ θαυμασμός γιά τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία.

Ἔτσι ἐξηγεῖται τό προσωπικό ὕφος τῆς Ἐπιστολῆς. Καί ὁ λόγος, πού λέει στή συνέχεια: *«Χωρήσατε ἡμᾶς· οὐδέν ἠδικήσαμεν, οὐδένα ἐφθειράμεν, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν»* (στ. 2). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Δώστε μας χῶρο στήν καρδιά σας. Σέ κανένα δέν κάναμε κακό, κανένα δέν ἐξαπατήσαμε, κανένα δέν ἐκμεταλλευθήκαμε»*.

—Τί κακό σᾶς κάναμε καί δέν μᾶς χωράει ἡ καρδιά σας;

Παράπονο τῆς μεγάλης ψυχῆς.

• Ὁ Παῦλος, ἀπό τότε, πού ἀπέκτησε καινούργια καρδιά καί καινούργια διάνοια, «νοῦν Χριστοῦ» (Α' Κορ. β' 16), κανένα δέν πείραξε. Κανένα δέν ἀδίκησε. Κανένα δέν σκανδάλισε. Κανένα δέν ἀπάτησε. Κανένα δέν ἐκμεταλλεύτηκε. Μεταμορφώθηκε σέ ἄγγελο τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, σέ διαμάντι ἀρετῆς, σέ λαμπάδα προσφορᾶς, σέ πατέρα στοργικό, σέ ἀδελφó

ἀληθινό, σέ ζωή χριστομίμητη. Τί, λοιπόν, παράπονο εἶχαν ἀπ' τόν Παῦλο;

• Ἐμεῖς σήμερα τί παράπονο ἔχουμε ἀπό τόν Παῦλο; Τί κακό μᾶς ἔκανε καί δέν τόν ἀγαπᾶμε; Ἄν τόν ἀγαπούσαμε, θά ἦταν τό ἐντρυφήμά μας.

Χωρᾶνε στήν καρδιά τῶν λεγομένων ὀρθόδοξων θρησκευτικά στοιχεῖα καί θρησκευτικά πρόσωπα. Δέν χωράει ὁ Παῦλος.

Πολλοί ὄχι μόνο δέν σπουδάζουν τό λόγο, πού προσφέρεται ἀπό τόν Παῦλο, ἀλλ' οὔτε κἄν πόσες εἶναι οἱ θεόπνευστες Ἐπιστολές του γνωρίζουν. Γνωρίζουν ὅμως ὅλους τοὺς τόπους συγχρόνων προσκυνημάτων, ὅπου φυσικά βρίσκουν πολλά, ἀλλά δέν βρίσκουν τόν Παῦλο.

• Ἡ ἀπαίτησις νά τοῦ δώσουμε χῶρο στήν καρδιά μας, δέν ἀφορᾶ σ' ἐκεῖνον προσωπικά. Ὁ ἴδιος μπορούσε νά ζῆ καί «ἀγνοούμενος» ἀπό τόν κόσμον (Γαλ. α' 22). Ἄλλωστε προσωπικά τοῦ ἀρκοῦσε ὁ Χριστός. Ἀλλά δέν ἀντέχει νά κρατᾶ τό Χριστό γιά τόν ἑαυτό του (Α' Κορ. θ' 16)! Ζητώντας χῶρο στίς καρδιές τῶν πιστῶν, ζητάει χῶρο γιά τό εὐαγγέλιο τῆς εἰρήνης. Χῶρο γιά τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Χῶρο γιά τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασι.

• Ἐπιθυμεῖ ὁ Παῦλος τοὺς χριστιανούς. Συνδέεται μαζί τους μέ τό κοινό ποθούμενο, τό Χριστό. Καί μέ τό *«Χωρήσατε ἡμᾶς»* (στ. 2), τό σφοδρό του πόθο τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης φανερώνει.

Ἡ ἀγάπη ἦταν ἀμοιβαία. Προσπάθησαν μερικοί νά τήν διασπάσουν. Ὅπως μέ τό φθόνο τοῦ διαβόλου τό κακό εἰσχώρησε στόν παράδεισο καί διέσπασε τήν κοινῶν ἀνθρώπου-Θεοῦ, ἔτσι ἄς μή ἐκπληττώμεθα, ὅταν ὁ φθόνος, φωλιασμένος στίς καρδιές θρησκευτικῶν ἀνθρώπων, γίνεται δηλητήριο κακῆς συμβουλῆς. Διαβάλλει τήν ἀλήθεια καί ἐνσπείρει τί διάσπασι.

Αὐτό ἔκαναν τότε οἱ ψευδάδελφοί. Τί ἐπεδίωκαν; Σέ πρώτη φάσι, νά κλονίσουν τήν ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπο τοῦ διδασκάλου καί πατρός, τοῦ μεγάλου Παύλου. Σέ δεύτερη, ν' ἀποσπάσουν «τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν» (Πράξ. κ' 30).

Δ.Γ.Α.

Ἐπισκεφθῆτε τό Βιβλιοπωλεῖο μας

Στόν Ἅγιο Δημήτριο (Μπραχάμι), ὁδ. Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (πρ. Βασ. Ὀλγας). Τηλέφωνο: 2109765440.

Θά βρῆτε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ π. Δανιήλ Ἀεράκη καί ὅλα τὰ βιβλία ὀρθόδοξων ἐκδόσεων, ὅπως καί διάφορα ἐκκλησιαστικά εἶδη (εἰκόνες κ.ἄ.).

Ὁ τόμος τοῦ 2012

Κυκλοφορεῖ ὁ τόμος τοῦ «Βαπτιστοῦ» τοῦς ἔτους 2012. Εὐρώ 12.

Τηλεφωνήστε γιά τό νέο τόμο καί γιά τόμους προηγουμένων ἐτῶν στά τηλέφωνα 2103212713 καί 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Κάθε άνθρωπος ανεπανάληπτος

Χάθηκε ὁ Φαρισαῖος τῆς γνωστῆς παραβολῆς. Γιατί; Διότι ἔστησε δικαστήριον, χωρίς νά εἶναι ὁ ἴδιος κριτής. Ἐγινε αὐτός κριτής τῶν ἄλλων πρὶν ἀπὸ τὸν κριτὴ Θεοῦ.

- Πολλοὶ βάζουν τὴν κρίσι τους πάνω ἀπὸ τὴν κρίσι τῆς δικαιοσύνης. Τό χειρότερο: Βάζουμε ὅλοι τὴν κρίσι μας, τὴ μεροληπτική, δηλαδή, καὶ ἐν πολλοῖς ἀδικη, πάνω ἀπὸ τὴ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.

- Αὐτό ἔκανε καὶ ὁ Φαρισαῖος. Τονίζει ὁ Μέγας Βασιλεῖος: «Ἐξημιώθη τὴν δικαιοσύνην ὑπερηφανευόμενος, ἀπώλεσε τὸν μισθὸν θρασυνόμενος, ἠλαττώθη τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀμαρτωλοῦ, μεγαλύνας ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐκείνων, οὐκ ἀναμείνας τὴν παρά Θεοῦ κρίσιν, ἀλλὰ τὴν παρ' αὐτοῦ ἐξευγκῶν» (Ε.Π.Ε. 6,120). Μετά φρασις: Ἐχασε τὴ δικαίωσι ὁ Φαρισαῖος, ἐπειδὴ ὑπερηφανεύτηκε. Ἐχασε μέ τὴ θρασύτητα του τό μισθό του. Ἀποδείχτηκε κατώτερος τοῦ τελῶνη καὶ ἀμαρτωλοῦ, ἐπειδὴ μεγάλυνε τὸν ἑαυτό του πάνω ἀπὸ ἐκείνον. Δέν περίμενε τὴν κρίσι τοῦ Θεοῦ. Ἐβγαλε τὴ δική του ἀπόφασιν!

- Χάθηκε ὁ Φαρισαῖος καὶ γιὰ τὴ φράσι: «Οὐκ εἰμί ὡς περ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων» (Λουκ. ιη' 11).

- Δέν ἦταν σάν τους ἄλλους ἀνθρώπους. Δέν ἦταν ὅμοιοι μέ τους ἄλλους.

Καιέντας δέν εἶναι ὅμοιοι μέ τους ἄλλους ἀπόλυτα. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ξεχωριστό πρόσωπο. Ἀνεπανάληπτος.

Εἶναι ἀδύνατο νά βροῦμε δύο πρόσωπα, πού νά ἔχουν πλήρη ταυτότητα. Ὅπως δὴποτε σέ κάτι θά διαφέρουν, φυσιολογικὰ, σωματικὰ, χαρακτηριστικὰ, διανοητικὰ, πνευματικὰ.

Μόνο τρία Πρόσωπα ὑπάρχουν, πού ἔχουν πλήρη ταυτότητα. Εἶναι τὰ Πρόσωπα τῆς μιᾶς Θεότητος, τῆς Ἁγίας Τριά-

δος. Οἱ ἄνθρωποι διαφέρουν. Καί εἶναι καὶ αὐτό σημάδι τῆς ἰδιαίτερης δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Στά ζωᾶ σάν νά ἔχουμε καλοποιοίησι. Οἱ ἄνθρωποι δέν βγαίνουν ὅλοι ἀπὸ ἓνα καλοῦπι.

- Καθένας ἔχει τὰ χαρακτηριστικά του. Ἄς μὴ θέλουμε ὅλοι νά ἔχουν τὰ δικά μας χαρίσματα καὶ ἄς μὴ τοὺς κατακρίνουμε ἂν δέν μᾶς μοιάζουν.

- Καθένας ἐνεργεῖ κάτω ἀπὸ διαφορετικὲς συνθήκες. Ἐτσι τό ἴδιο ἐλάττωμα ἢ ἀμάρτημα ἔχει ἄλλη βαρύτητα στόν ἓναν, ἄλλη στόν ἄλλον.

Ὁ Θεός γνωρίζει μόνο ἂν ὁ καθένας εἶναι ἐν τάξει. Μπορεῖ νά βάζουμε ἄριστα στόν ἑαυτό μας καὶ ὁ Θεός νά μᾶς μηδενίζη, ὅπως στήν περίπτωσι τοῦ Φαρισαίου. Καὶ ἀντίθετα, ἐμεῖς νά μηδενίζουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ ὁ Θεός νά μᾶς βραβεύη, ὅπως στήν περίπτωσι τοῦ Τελῶνη. Ὁ Παῦλος λέει: «Οὐδέν ἐμαντῶ σύννοδα· ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι· ὁ δέ ἀνακρίνων με Κύριός ἐστιν» (Α' Κορ. δ' 4).

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Καί ἐπίσημα καταργεῖται;

Τοῦτο τό **ἔθνος**, τό Ἑλληνικό, ἀναστήθηκε μέ τήν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παράδοσις τοῦ τόπου μας μιλάει γιά σεβασμό τῆς ἡμέρας, πού φέρνει τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, τῆς **Κυριακῆς**. Ἡμέρα ἀργίας ἀπό κοσμικά ἔργα καί ἀπό ὑλικά κέρδη, καί γιά νά ξεκουράζεται τό σῶμα, ἀλλά κυρίως γιά νά τρέφεται ἡ ψυχή.

Ὁ τακτικός **ἐκκλησιασμός** ἔχει σάν ἀποτέλεσμα νά ἀγιάζωνται οἱ χριστιανοί καί νά ἐνώωνται μέ τόν Χριστό καί μεταξύ τους.

Ἄκόμα καί στά χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας οἱ φτωχοί Ἕλληνες σέβονταν ἀπόλυτα τήν Κυριακή ἀργία. Νά θυμίσουμε τά λόγια τοῦ ἁγίου **Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ**, πού σ' αὐτόν ἄλλωστε ὀφείλεται ἡ διατήρησις τοῦ Γένους, τῆς γλώσσας, τῆς Ὀρθοδοξίας μας;

«Πρέπει καί ἡμεῖς νά ἐργαζώμεθα τὰς ἑξ ἡμέρας διὰ ταῦτα τὰ μάταια, γήινα καί ψεύτικα, καί τήν Κυριακήν νά πηγαίνωμεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί νά στοχαζώμεθα τὰς ἀμαρτίας μας, τόν θάνατον, τήν κόλασιν, τόν παράδεισον, τήν ψυχὴν μας, ὅπου εἶναι τιμωτέρα ἀπὸ ὅλον τόν κόσμον, καί ὄχι νά πολυτρῶγωμεν καί πολυπίνωμεν καί κάμνωμεν ἀμαρτίας· οὔτε νά ἐργαζώμεθα καί νά πραγματεύωμεθα τήν Κυριακήν.

Ἐκεῖνο τό κέρδος, ὅπου γίνεται τήν Κυριακήν, εἶναι ἀφωρισμένο καί καταπραμένο, καί βάνετε φωτιά καί κατάρα εἰς τό σπίτι σας, καί ὄχι εὐλογίαί.

Ὅθεν, ἀδελφοί μου, διὰ νά μὴ πάθετε κανένα κακόν, μήτε ψυχικόν μήτε σωματικόν, ἐγὼ σὰς συμβουλεύω νά φυλάττετε τήν Κυριακήν, ὡσάν πού εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τόν Θεόν».

• Ἡ Κυριακή τιμᾶται ἀπὸ τοὺς χριστιανούς. Καί ὡς **εὐχαριστία** στόν Κύριό μας γιά ὅσα ἔκανε καί κάνει γιά μᾶς. Καί ὡς ἡμέρα προσευχῆς, λατρείας καί ἀγάπης ἐμπρακτῆς.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐννόησον πόσων καί ἡλίκων ἀπέλαυσας ἀγαθῶν κατὰ τήν ἡμέραν ταύτην, ἄνθρωπε· πόσων ἀπηλλάγης κακῶν. Διὰ τοῦτο καί προσήκει αὐτὴν τιμᾶν τιμῆν πνευματικὴν, οὐχὶ συμπόσια ποιῶντες, ἀλλὰ τοὺς πτωχοτέ-*

ρους τῶν ἀδελφῶν ἐν πολλῇ καθιστάντας ἀφθονίᾳ» (Ε.Π.Ε. 31,416-418). Μετὰ φρασῆς: Σκέψου, ἄνθρωπε, πόσα καί πόσο μεγάλα ἀγαθὰ ἀπέλαυσας κατὰ τὴν μέρα τῆς Κυριακῆς. Σκέψου ἀκόμα ἀπὸ πόσα κατ' αὐτὴ τὴν μέρα λυτρώθηκες κακὰ. Γι' αὐτὸ ἀρμόζει αὐτὴ τὴν μέρα νά τὴν τιμᾶμε μέ τιμὴ πνευματικὴ. Καί ἡ τιμὴ αὐτὴ δέν εἶναι νά κάνουν τήν Κυριακὴν τραπέζια πλοῦσια, ἀλλὰ νά ἐνισχύσουμε μέ τὴν ἐλεημοσύνη μας τοὺς φτωχότερους ἀδελφούς μας.

• Δυστυχῶς στραγγαλιζεται τό **δικαίωμα** τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Ἀπὸ τότε, πού δολοφονήθηκε ὁ πρῶτος κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, ὁ **Καποδίστριας**, στήν πόρτα τοῦ Ναοῦ, σάν νά ἐμποδίζεται μέ κάθε μέσο ἡ εἴσοδος χριστιανῶν στόν ἐκκλησιασμό τῆς Κυριακῆς, πού ἐκεῖνος ἀπόλυτα σεβόταν.

Ἄνεπίσημα ἔχει καταργηθῆ ἡ Κυριακή ἀργία (ὁ Κυριακάτικος ἐκκλησιασμός).

• Τὴν κατάργησε ἡ **ἀδιαφορία** πολλῶν λεγομένων ὀρθοδόξων, πού ὁ μόνος χτύπος καμπάνας πού τοὺς συγκινεῖ, εἶναι ὁ πένθιμος! Στὴν ἱεράρχησι τῶν ἐνδιαφερόντων τοὺς προτεραιότητα δέν ἔχει Κύριος ὁ Θεός. Δέν νιώθουν πρώτη τους ἀνάγκη τὴν δοξολογία Του. Ἡ Εὐχαριστιακὴ σύναξις δέν λείει τίποτε σ' αὐτούς.

• Ἄνεπίσημα ἔχει καταργηθῆ ἡ Κυριακὴ ὡς ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἀπὸ ποικίλες δραστηριότητες, ἰδίως **μαθητικὲς** καί **ἀθλητικὲς**. Φροντιστήρια λειτουργοῦν τό πρωτὴ τῆς Κυριακῆς, καί τρόπον τινὰ ἐκβιάζουν τὰ παιδιά νά μὴν ἐκκλησιάζωνται!

Μικρὲς ποδοσφαιρικὲς ὀμάδες παίξουν τό πρωτὴ τῆς Κυριακῆς, ἐνῶ ἀθλητικοὶ σύλλογοι ὀρίζουν προπονήσεις τό Κυριακάτικο πρωῖνό. Ἔτσι τὰ παιδιά ἐμποδίζονται ἀπὸ τό κατ' ἐξοχὴν ἄθλημα, τόν πνευματικὸ ἀγῶνα καί τὴν εὐσέβεια.

• Ἄνεπίσημα καταργεῖται ἡ Κυριακὴ καί γιά ὅσους ἐργάζονται σέ ἐπαγγέλματα **κοινωνικῆς προσφορᾶς**. Δικαιολογημένα βέβαια αὐτοὶ ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀφοῦ εἶτε ὡς ἐφημερεύοντες ἰατροὶ καί νοσηλευτές, εἶτε ὡς ὁδηγοὶ σέ Μαζικὰ Μέσα Μεταφορᾶς, εἶτε ὡς ἀστυνομικοὶ κ.λπ., δέν μποροῦν νά εἶναι παρόντες στὴν σύναξι τῶν πιστῶν.

Κόντρα, λοιπόν, μέ τον Θεό;

Ώρα θά έχουμε καί **ἐπίσημη κατάργησι** τῆς Κυριακῆς, ὡς ἡμέρας τοῦ Κυρίου! Συνεχῶς ἐξαγγέλλεται, ὅτι ἐντός ὀλίγου θά νομοθετηθῆ τό ἀνοιγμα ὅλων τῶν καταστημάτων καί τήν Κυριακή! Κάτι, πού σέ τουριστικές περιοχές ἔχει ἤδη καθιερωθῆ, μέ τή σιωπηλή ἀνοχή τῶν ἀρχῶν.

• Ἡ σφραγίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους θά δώσῃ τή **χαριστική βολή** στήν πολεμική κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ!

• Ἄν τό Κράτος μας ἦταν θεωρητικά, θεσμικά καί συνταγματικά ἄθεο, θά λέγαμε, ὅτι ζοῦμε ὑπό διωγμό ἀθεϊστικοῦ καθεστώτος. Ἄλλ' ὁ ἀξιότιμος πρωθυπουργός μας **κ. Ἀντώνιος Σαμαρᾶς** ἐπανειλημμένως ἔχει δείξει, ὅτι ἀποδέχεται τόν χαρακτηρισμό τοῦ Ἔθνους μας, ὡς Ὁρθόδοξο, καί ὅτι σέβεται τήν πίστι στό Χριστό καί τήν Ὁρθόδοξη παράδοσι.

Πῶς, λοιπόν, θά γίνῃ ἄμεσος αὐτουργός ἀντιεκκλησιαστικῆς ἐνέργειας, πού δέν τήν τόλμησαν ἄλλοι πρό αὐτοῦ πρωθυπουργοί, δεδηλωμένοι καί ἐμφανῶς **ἀχριστιανοί**;

• Ἄν ὑποθέσουμε, ὅτι ἡ οικονομική κρίσις ἐπιβάλλει νά μένουν καί τήν Κυριακή ἀνοικτά τά καταστήματα, δέν κατανοοῦν ἐκεῖνο τό ἀπλό, τό «**διαβολομαζώματα, ἀνεμοσκορπίσματα**»;

Ἔσπε πρώτα τό **χρῆμα** καί ὕστερα ὁ **Χριστός**; Σέ ἓνα Κράτος ὅμως, ὅπως ἡ Ἑλλάδα, μόνο ὁ Χριστός μπορεῖ νά ξαναφέρῃ τό... χρῆμα στή σωστή του οικονομία! Τί ἐννοοῦμε;

Μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός μεταμορφώνει τούς ἀνθρώπους καί τούς κάνει **τίμους, ἠθικούς, εὐσυνείδητους, συνεπεῖς, ὀλιγαρκεῖς**.

• Ποιός κατέστρεψε τήν οικονομία μας; Οἱ τελείως ἀντίθετοι μέ τούς παραπάνω: Οἱ ἄτιμοι, οἱ διεφθαρμένοι, οἱ ἀσυνείδητοι, οἱ κομπιναδόροι, οἱ πλεονεκτες.

Ξέρουν, λοιπόν, οἱ κυβερνῶντες σήμερα τήν πατρίδα ἄλλο τρόπο νά μεταμορφωθοῦν ὅλοι αὐτοί, πού ἀποτελοῦν πλει-

ονοψηφία; Ἐχουν μήπως κανένα μαγικό ραβδί, νά μεταβάλουν τούς χοίρους σέ ἀνθρώπους; Πιστεῦουν ἀκόμα, ὅτι ὑπάρχουν νομικά καί ἀστυνομικά καί καταδικωτικά ραβδάκια, πού ἀλλάζουν τήν **ἀτιμία** καί τήν κάνουν **ἀγιότητα**;

• Ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι ὁ Χριστός **μεταμορφώνει** τούς ἀνθρώπους. Μοναδικός γιά κάθε πρὸς τό βέλτιστο ἀλλαγῆ. Μοναδικός Σωτήρας ὅλου τοῦ κόσμου. Μοναδικός καί τοῦ τόπου μας Σωτήρας.

Γιατί, λοιπόν, θέλουμε καί ἐπίσημα (μέ τήν κατάργησι τῆς Κυριακῆς ἀργίας) νά ἐμποδίζουμε τόν Ὁρθόδοξο Ἑλληνα νά λατρεύῃ τόν **Κύριο τῆς Κυριακῆς**; Ἄλλον κύριο θά μᾶς ἐπιβάλουν γιά τήν «Κυριακή»; Τό Μαμωνᾶ;

• Δέν εἶναι βέβαια μόνο λόγοι χριστιανικῆς πίστεως, πού δέν ἐπιτρέπουν σέ Χριστιανικό Κράτος νά καταργήσῃ τήν Κυριακή (νά κλείσῃ οὐσιαστικά τούς ὀρθόδοξους Ναούς!).

Εἶναι καί ἄλλοι λόγοι, ὅπως:

• Ἡ **ἰσονομία**. Γιατί, δηλαδή, οἱ τοῦ δημοσίου τομέως θά ἐργάζονται πέντε ἡμέρες καί οἱ τοῦ ιδιωτικοῦ, ὡς εἴλωτες, θά ἐργάζονται ἑπτὰ μέρες τήν ἐβδομάδα;

• Ἡ **ἀνεργία**. Ὅχι μόνο ἔχουμε τό ἓνα καί πλέον ἑκατομμῦριο ἀνέργους στόν τόπο μας, ἀλλά ἔχουμε καί πολλά (τά περισσότερα) καταστήματα κλειστά, διότι δέν ἔχουν δουλειά (πελάτες).

Γιατί, λοιπόν, εἰδικά τήν Κυριακή θά εἰσρεύουν πελάτες; Μέρη ἐργάσιμες λείπουν γιά τά καταστήματα, ἢ χρέηματα λείπουν, καί γι' αὐτό δέν ψωνίζει ὁ κόσμος;

• Κάνουμε **ἐκκλησι** στήν Κυβέρνησι: **Μή τά βάζετε μέ τον Θεό!**

Ἀφῆστε τήν **εὐκαιρία** γιά ἐλπίδα ἐλεύθερη. Καί ἡ εὐκαιρία, μοναδική, εἶναι ἡ **κοινωνία μέ τον Ἰησοῦ Χριστό**. Αὐτή βιώνεται στόν ἐκκλησιασμό κυρίως τῆς Κυριακῆς.

Ἀφῆστε **ἐλεύθερη τήν κοινωνία τῶν χριστιανῶν στόν Κυριακάτικο ἐκκλησιασμό, ἄν θέλετε, νά κυβερνᾶτε σέ κοινωνία, καί ὄχι σέ... ζούγκλα! Σέ τρομοκρατική ζούγκλα!**

Ἡ καθαρίστρια καὶ ὁ ὁδηγός!

Εσσοῦν παραμένουν οἱ **φτωχοί**, πού λόγω καὶ τῆς οικονομικῆς κρίσεως προσπαθοῦν νά περάσουν τό μῆνα μὲ 700 εὐρώ! Τό δράμα τους δέν γνωστοποιεῖται. Πολύ περισσότερο δέν βγαίνουν στό δρόμο, διότι ἀπλούστατα δέν ὑπάρχει... **Συνδικάτο τῶν Φτωχῶν!**

• Τί τούς ἀπομένει; Τό παράπονο καί ἡ ἀγανάκτησις, πού φάνουν μέχρι τά αὐτιά τοῦ Θεοῦ. Λέει ὁ ἀδελφός Ἰάκωβος γιά τήν οικονομική **ἀδικία**: «Ἴδου ὁ μισθός τῶν ἐργατῶν ὁ ἀπεστερημένος ἀφ' ὑμῶν κράζει καί αἱ βοαὶ αὐτῶν εἰς τά ὄτα Κυρίου Σαβαῶθ εἰσηληλύθασιν» (Ἰακ. ε' 4).

• Ἀπό τήν ἄλλη μεριά εἶναι οἱ **μεγαλόμισθοι**, πού σκοτώνουν τό δίκαιο, ἀφοῦ αὐτοί εἰσπράττουν 3.000 εὐρώ μηνιαίως (μερικοί καί περισσότερα), ἐνῶ οἱ φτωχοί παίρνουν 700 (καί κάτω) εὐρώ μηνιαίως!

Ναί, δίκαιο δέν εἶναι τό **προνόμιο** τοῦ κατεστημένου. Αὐτό κατακλήθηκε μέ ρουσφετολογικές διατάξεις.

Δίκαιο εἶναι τό ἐνιαῖο μισθολόγιο, ἐφ' ὅσον βέβαια εἶναι **ὄντως ἐνιαῖο**.

• Προκλητική π.χ. φάνηκε ἡ ἀπεργία τῶν ἐργαζομένων σέ Μετρό καί σέ Τράμ. Λίγοι ἄνθρωποι (ἀπό τούς 1.300 οἱ 300 μόνο!) ἀπεργοῦσαν. Καί αὐτοί οἱ λίγοι ἐμπόδιζαν **ἑκατομμύρια** ἐπιβατῶν νά μετακινηθοῦν μέ συγκοινωνιακά μέσα, πού ὁ λαός κατασκεύασε! Οἱ λοιποὶ ἀπό τούς 1.300; Δήλωναν «ρεπό», ἀδειοῦχοι καί ἀσθενεῖς! Αὐτό σημαίνει, ὅτι κανονικά εἰσέπρατταν ἀμοιβή γιά τήν ταλαιπωρία τοῦ λαοῦ (λόγω τῆς ἀπεργίας τους!). Καί ἡ ἀμοιβή μεγάλη, προνομακική.

• Προκλητικό καί αὐτό, πού ἀκούστηκε νά λήη ἐκπρόσωπος συνδικαλιστῆς τῶν προνομιούχων σέ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως: «**Ἀλλοίμονο, ἂν ὁ ὁδηγός τοῦ Μετρό ἢ τοῦ Τράμ παίρνει τὰ ἴδια μέ τήν καθαρίστρια τοῦ Μετρό ἢ τοῦ Τράμ!**»!

• Πού εἶναι ὅσοι κόπτονται γιά **ισότητες** καί δικαιώματα τοῦ λαοῦ; Τόσο, λοιπόν, ὑποτιμοῦν (καί αὐτοί μέ τή σιωπή τους) τήν **καθαρίστρια**, πού ἐργάζεται κάτω ἀπό ἀνθυγιεινές συνθήκες καί πού συντηρεῖ ὀλόκληρη οἰκογένεια;

• Πάντως καί ὁ **ἐκβιασμός** μεγαλόμισθων (σκανδαλωδῶς προνομιούχων) εἶναι καί αὐτός εἶδος τρομοκρατίας.

Ἐπάρχουν βέβαια ἐναλλακτικές λύσεις. Τόσοι **νέοι**, μέ προσόντα πολύ περισσότερα ἀπό τούς πρίγκιπες τοῦ συνδικαλισμοῦ, περιμένουν δουλειά!

Καί γνώσεις διαθέτουν καί κέφι γιά δουλειά τούς χαρακτηρίζει καί ἀπαιτήσεις μεγαλοκαρχαρία δέν ἔχουν.

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2013**.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

Χρυσοστομικό λεξικό

Κάθε τόμος ἀποτελεῖται ἀπό 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Καί οἱ πέντε παρουσιάζουν 10.000 θέματα. • Ὁ πρῶτος ἔχει θέματα ἀπό τὰ γράμματα Α, Β, Γ.

• Ὁ δεύτερος ἀπό τὰ γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι. • Ὁ τρίτος ἀπό τὰ γράμματα Κ, Λ, Μ.

• Ὁ τέταρτος ἀπό τὰ γράμματα Ν, Ξ, Ο, Π. • Ὁ πέμπτος ἀπό τὰ γράμματα Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω. • Κάθε τόμος 20 €.

Παραγγελίες: Ἡ στά τηλέφ.: 2103212713 καί 2109765440. Ἡ στά διεύθυνσι: Ἄρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη, Χριστοκοπίδου 12, 10554 Ἀθήνα.